

*Missziós
prédikációk*

2018
II.-IV. negyedév

— II. negyedév —

1. missziószombat, 2018. április 7.

„A VAKNAK SZEME VOLTAM, ÉS LÁBA A SÁNTÁNAK.“

Ezeket a szavakat Jób pátriárka mondta, és Jób könyve 9. fejezetének 15. versében találjuk feljegyezve. Jób tisztelte az Urat és szerette az embereket. A Biblia gyakran emlegeti Jóbot, mint igaz embert és azok vezetőjét, akik nem ismerték Istent. Az ő példája minket is arra ihlet, hogy a vaknak szeme, a sántának lába legyünk.

A bűn vakká tette a bűnöst Isten iránt

Testi szemével az ember csak a testi dolgokat látja. A lelkieket azonban csak lelki szemével látja, amelyet csupán Isten nyithat fel. Salamon király mondta: „A bölcs ember nyitott szemmel jár, a bolond pedig sötétben botorkál.” (Préd 2,14 - újfordítású)

Milyen szemek vannak a fejünkben? A bibliai értelmezés szerint ez: az értelem, illetve a szív. Pál apostol írta a hívőknek: „Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok, milyen reménységre hívtok el titeket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között” (Eféz 1,17-18).

A bűn elhomályosította a bűnösök lelki szemeit, nem látják Istent se azt, amit értük tett. Elméjük, vagyis szívük homálya miatt a bűnösök sötétben tapogatóznak. Az emberek, akiknek Isten Szentlelke felnyitotta lelki szemeiket, a vakok szemévé lehetnek. Jézus elmond-

ta, miért jött a Földre: „Én ítéletre jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.” (Ján 9,39)

Mit határozott Isten az Ő gyermekei felől, hogy legyenek a világ számára? Jézus így szólt: „Ti vagytok a világ világossága” (Mát 5,14). Beszélni a bűnösnek Istenről és az Ő szeretetéről; rámutatni, hogy miért szenvedett és halt meg – ez a bűnösök lelki szemeinek, azaz értelmének a felnyitása, hogy meglássák azt, amit a testi szemeikkel nem látnak, és értelmükkel felfoghatatlannak tartottak.

Hogyan lehetünk a vaknak szeme, a sántának lába?

Amikor Jézus meghívta Saulust, hogy legyen bizonyágtevője az emberek között, ezt mondta a küldetésével kapcsolatban: „De kelj fel, és állj lábaidra: mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgálva és bizonyossággá rendeljelek úgy azokban, amiket láttál, mint azokban, amikre nézve meg fogok néked jelenni. Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik közé most küldelek, hogy megnyissad szemeiket, hogy sötétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.” (ApCsel 26,16-18)

Tapasztalatunk leginkább Pál apostol tapasztalatához hasonlítható. Szent kötelességünk, hogy az embereknek megnyissuk „a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek”.

A Prófétság Lelkének írásaiban olvassuk: „Isten az evangélium üzenetét és a szeretet szolgálatát a mennyei angyalokra bízhatta volna; felhasználhatott volna más eszközöket is, hogy tervét megvalósítsa. De végtelen, kimondhatatlan szeretetében Krisztus és az angyalok munkatársaiávé tett bennünket, hogy így részesülhessünk abban az áldásban és lelki növekedésben, amely az önzetlen munkából fakad.” (SC, 79)

Hallgassuk meg egy olyan hívő tapasztalatát, aki egy bizonyos hölgynek segített megnyitni a lelki szemét, és meglátni az igazságot és Jézus Krisztust Isten Igéjében, a Bibliában.

Az egyik testvérnőnk, aki szerette felnyitni az emberek lelki szemét Isten megismerésére, egyszer bekopogott egy ház ajtaján azzal a

szándékkal, hogy elmondja nekik az Istenről és az üdvösségről szóló igazságot. A kopogtatásra megjelent az ajtóban egy idős hölgy, és megkérdezte tőle, hogy miért jött? A testvérnő így szólt: „Szerettem volna önt megkérdezni, hölgyem, hogy ismeri-e Istent és szereti-e?” „Szeretem Istent”, válaszolta az asszony, „de nem ismerem, mert erről nem beszélt sem a lelkészünk, sem senki más; hozzám már sokan bekopogtak, és mindenki valami mást mondott Istenről. Már nagyon zavarban vagyok, és nem tudom, hogy van-e egyáltalán valaki, aki kellőképpen ismerné Istent. S íme, most ön is Istenről akar nekem beszélni. Hogyan higgyek én most, és hogyan tudom Őt egyáltalán felismerni?”

A testvérnő átadta a hölgynek a bibliai kérdések és igehelyek listáját, amelyek megválaszolták ezeket a kérdéseket. „A válaszokat a Bibliában fogja megtalálni. Van Bibliája?” A hölgy azt mondta, hogy van Bibliája, de nem nagyon olvassa, éppen a sokféle tolmácsolás miatt.

A testvérnő megmutatta ennek a hölgynek, hogyan keresheti meg a válaszokat, hogy megfelelően és helyesen meg tudná érteni az Isten akaratát, melyet ebben a szent könyvben rögzítettek. A testvérnő megígérte a hölgynek, hogy nemsokára ismét meglátogatja és átnézi, hogyan válaszolt a kérdésekre. A hölgy megköszönte és azt mondta, hogy már előre örül az újabb találkozásnak.

Egy hónap elteltével a testvérnő meglátogatta az említett hölgyet, aki nagyon szívélyesen fogadta őt. Egy órán át vizsgálták a válaszokat és támasztották alá a Bibliából. A hölgy rájött, hogy nem nehéz megérteni a Bibliát, és ez a legjobb útmutató, amit az Úr adott az embernek.

Még öt hónap sem telt el, és ez a hölgy már jól megismerte az Istenről szóló igazságot és az emberek iránti szeretetét és a megváltási tervét. Öt hónap elteltével szövetséget kötött Istennel. Boldog volt és hálás a testvérnőnek, hogy felnyitotta a szemét Isten és az általa kínált üdvösség meglátására.

Isten az egész egyházat megbízta a bűnösök mentésével. A Jézushoz vezető út című könyvben olvassuk: „Krisztus egyháza Isten elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Egy egyúttal minden

keresztény kötelessége. Ki-ki igyekezzék alkalmassága és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Krisztusnak előttünk megnyilatkozott szeretete mindnyájunkat adósokká tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik.”

A megmentett lelkek az Isten országában azoknak a dicső koszorúi lesznek, akik segítettek nekik a Földön, hogy találkozzanak Istennel és a Megváltó Jézus Krisztussal. Erről Pál apostol is írt: „Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok leszel-e ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor?” (1Thess 2,19)

A Próféta-ság Lelke mondja: „Nincs már messze az idő, amikor kinyílnak a mennyei kapuk, hogy bevonulhassanak Isten gyermekei, akik a dicsőség királyának ajkáról hallják majd ezt az áldásmondást, amely a legszebb zeneként hatol fülünkhöz: „Jertek, én Atyámnak áldottai, és örököljétek az országot, amely e világ megalapítása óta készítettett számotokra.”” (Mát 25,34) (SC, 125)

2. missziószombat, 2018. május 5.

„VÉGHEZ VISZEM MINDEN AKARATOMAT”

Ésaiás 46,10.

Mi az Isten akarata mihozzánk? Hogyan foglal állást Isten a bűnösökkel szemben? „Mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat” (Jer 31,3). Ehhez Jézus még hozzátette: „Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akarata cselekedjem, hanem annak akarata, aki elküldött engem. Az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy amit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon.” (Ján 6,38-39)

I. Hogyan valósítja meg Mennyei Atyánk az Őt szerető bűnösökre vonatkozó akarata:

„... Ő ismeri a benne bízókat.” (Náhum 1,7)

„... megadja néked szíved kéréseit.” (Zsolt 37,4)

„És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (Ján 8,32)

„De akik az Urat várják, öröklik a földet.” (Zsolt 37,9)

II. Hogyan nyilatkoztatja ki a bűnösöknek az Ő üdvözítő igazságát:

„Az Úr Isten megnyitotta fülemet, és én nem voltam engedetlen...” (Ésa 50,5)

„Az Úr megnyitja a vakok szemeit.” (Zsolt 146,8)

„... szereti az Úr az igazakat.” (Zsolt 146,8)

Dojrani tapasztalat

Néhány évtizeddel ezelőtt történt. A Stari Dojran helysége rázúdult felhőszakadás következtében a víz elsöpörte az emberek holmiját és táplálékát a tóba, vagy egyszerűen betemette azt az iszap. Két nappal a katasztrófa után egy öreg pásztor kivezette a juhokat az egyik, tó közelében levő legelőre. A nyája előtt ballagott lassan a pásztor nagy kutyája, egy sárhegyi juhászkutya. A kutya egyszer csak hirtelen ott hagyta a nyáját, és lement az öbölbe, ahol elkezdett kaparni az iszapban. A pásztor észrevette, és úgy gondolta, hogy a kutya kiszagolt valami ennivalót. A kutya valóban ki is húzott valamit az iszából! Egy tárggyal a fogai között, gyorsan visszatért a gazdájához. Egy nedves és sáros könyvet tett le a gazdája elé. A pásztor felvette, majd megmosta a tóban, aztán belelapozott. Látta, hogy egy vallásos könyv, mivel sokat beszél az áldásokról. Akkor eszébe jutott egy ismerős dojrani család. Három fiútestvér és a nővérük. Egyikük pék volt, a másik cipész, a harmadik asztalos, a nővérük meg recepciós egy újonnan épült szállodában. A pásztor tudta, hogy ők majd nagyon megörülnek ennek a könyvnek, ezért hazafelé menet, még aznap estefelé elvitte nekik.

S valóban hatalmas volt az öröm a családban e könyv miatt. Lelkesen hozzáláttak olvasni, azt se bánták, hogy piszkos, gyűrött és az elejéről meg a végéről is hiányzik néhány lap. Egyszer a cipőüzletükbe egy zarándok lépett be, akit mindenki istenfélő emberként ismert, és aki gyakran látogatta a különféle kolostorokat.

A cipőkészítő azzal dicsekedett, hogy családja egy vastag könyvet olvas, de nem tudják, milyen könyv, és hogyan kell megérteniük, amit olvasnak benne. Amikor az idős zarándok megnézte a könyvet,

elmondta nekik, hogy ez a Biblia vagy a Szentírás, amit Isten adott az embereknek, hogy megtanulják belőle, hogyan éljenek és készüljenek fel Isten országára. Aztán megígérte, hogy hoz nekik egy új Bibliát, amelyből nem hiányzanak lapok, és akkor még többet megtudhatnak majd Istenről és Isten Fiáról, Jézus Krisztusról. Miután a zarándok teljesítette az ígérte, a család két évig olvasta az új Bibliát. Ez alatt az idő alatt tudomást szereztek az igazi nyugalomról, a helyes táplálkozásról, Krisztus első és második eljövételéről és a bibliai tudomány sok más pontjáról.

Két év után egy szkopjei adventista testvérő érkezett Dojranba a lányához látogatóba. Miközben bizonyágot tett az embereknek, megtudta tőlük, hogy van Dojranban egy család, amely megtartja a szombatot és más bibliai igazságokat. Gyorsan felkereste őket. Amikor elkezdett velük beszélgetni Istenről, látta, hogy teljesen összhangban élnek a Biblia alapelveivel, amelyeket az adventista hívők tiszteletben tartanak. Ez a család nagyon boldog volt, amikor meghallotta, hogy Szkopjében vannak olyan emberek, akik a Biblia tanítása szerint élnek. Ez az adventista nő megígérte, hogy tájékoztatja róla a lelképásztorukat; és a lelkész hamarosan meg is látogatta őket. Látogatásakor ő maga is azt tapasztalta, hogy ez a család a bibliai alapelvek szerint él, és hogy már csak a keresztség maradt hátra. Két napot töltött velük, melynek folyamán megbizonyosodott arról, hogy minden bibliai igazságot ismernek, ezért a második nap végén megkeresztelte őket.

Isten különös úton-módon fedi fel az embereknek az Ő igazságát. Ebben az esetben egy állatot, egy kutyát használt fel arra, hogy az emberek előtt feltárja az igazságot, amelyet Ő hagyott megírni a Bibliában.

A Szentlélek munkája az emberi szívekben

A Filep munkájáról szóló jelentés, aki a Jeruzsálemből Gázába vezető úton összetalálkozott egy arab királynő tisztviselőjével, feltárja nekünk, a Szentléleknek az őszinte emberek szívében való működését. (Lásd: ApCsel 8,26-40)

A Szentlélek láthatatlan munkájáról az őszinte emberek szívében, maga a Megváltó is beszél. (Ján 16,7-14)

Az angyal szimbólumával, amely beragyogja az egész Földet, Isten az Ő népének munkáját jelzi, amely hirdeti a hármasság angyali üzenetét, különös hangsúlyt helyezve az utolsó két angyal üzenetére. (Olvasd el: Jelenések 18,1-5)

A Próféta Lelke a következő szavakkal egészíti ki az angyal munkájának a képét: „A harmadik angyal az ég közepén repül, Isten parancsolatait és Jézus hitét hirdetve. Ezzel van bemutatva az a munka, amelyet ebben az utolsó napokban kell elvégezni. (...) János látja a munka továbbfejlődését, amíg Isten dicsősége be nem ragyogja az egész földet. ... Láttam, hogy ez az üzenet fentről jövő hatalommal terjed, elvégzi a küldetését és igazságban bevégzi.” (EGW)

Továbbá ezt írja még a Próféta Lelke: „Megmutatták nekem, hogy az Isten parancsolatait és a Jézus hitét hirdető harmadik angyal üzenete azt a népet ábrázolja, mely befogadja az üzeneteit, és felemeli intő szavát a világnak, hogy ügyeljenek Isten törvényére, mint szemük világára. Azt is láttam, hogy a figyelmeztetés következtében sokan elfogadják az Úr szombatját.” (1T, 76)

Mert a dolgot bevégezi, és rövidre metszi igazságban, és Krisztus hamarosan eljön az Ő népéért. (Róm 9,28)

3. missziószombat, 2018. június 2.

„AZ ÚR MEGNYITJA A VAKOK SZEMEIT”

Zsoltár 146,8

Bevezető: A sátánnak sikerült a bűn révén elválasztania az embert Istentől, és „megvakította a hitetlenek elméit” és „megtompultak az ő elméik” (2Kor 4,4; 3,14). A bűn sátáni lepel, amellyel elhomályosítja a hitetlenek elméjét, hogy ne lássák elesett és elátkozott állapotukat. A bűn halált hoz és képtelenné tesz az örök életre.

De Isten szereti az embert. Kegyelmeiből vagy a Szentlélek működése révén igyekszik Isten felnyitni a bűnösök szemét, hogy meglássák állapotukat és kérjék Istentől a megváltást.

Az isteni irgalom munkája a szívben

Az Úr irgalmas az emberhez, a teremtményéhez. Szeretne neki kegyelmet adni, megbocsátani és szeretné megmenteni. Így szólt Isten Jeremiás prófétán keresztül: „Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9,24)

Az irgalom csodálatos isteni tulajdonság, ahogy a szeretet is, mert arra indítja Istent, hogy megbocsássa bűneinket. Az Úr Mózesen keresztül tudatta velünk: „És az Úr elvonula ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.” (2Móz 34,6)

Az Úr az Ő Fiában, Jézus Krisztusban fejezte ki irántunk való nagy irgalmát, aki által lehetővé tette a bűntől és a haláltól való megváltásunkat. Jézus erről a következőket mondta: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Ján 3,16)

A Próféta-ság Lelke a Jézushoz vezető út című könyvben mondja: „Az Atya szívéből fakadnak az isteni irgalmasság folyamai, amelyek Krisztusban nyilatkoznak meg és szétáradnak az egész emberiségre. Jézus, az irgalmas, szeretetteljes Üdvözítő volt a testben megjelent Isten (1Tim 3,16). (SC, 12)

Isten kegyelemből tartja meg az üdvösségre vágyó bűnöst. Pál apostol mondja: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez” (Eféz 2,8).

Hogyan hat az ember szívére az isteni irgalom?

Az emberi szív vágyait Isten ismeri a legjobban. Jézus mondta: „Boldogok, akik éhezik és szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégtetnek” (Mát 5,6). Isten Ésaías prófétán keresztül üzeni: „Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a szárazra; kiöntöm lelke-met a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre” (Ésa 44,3).

Ahogy a száradó növénynek vízre van szüksége, hogy felfrissüljön és újjáéledjen, úgy van szüksége Isten Lelkére minden bűnösnek, aki szeretne megmenekülni a gonosztól, de nincs ereje szabadulni tőle. A

Jézushoz vezető út című könyvben olvassuk: „Ugyanazon isteni erő, mely a természetet uralja, hat az emberi szívekre is, kimondhatatlan vágyat ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs. E világ kincsei nem elégíthetik ki vágyait. Isten Lelke munkálkodik bennük, hogy oly javak után törekedjenek, melyek egyedül nyújthatnak a léleknek békét és nyugalmat; ez a Krisztussal való közösség, az éltszentség öröme. Az Üdvözítő, látható és láthatatlan befolyásával folytonosan munkálja az emberi lelket, hogy azt a bűnnek ki nem elégítő örömeitől elvonja és a végtelen öröm forrásához juttassa, amelyet Benne elnyerhetnek. Az isteni üzenet mindazokhoz szól, akik hiába igyekeznek e világ „repedezett” kútjaiból vizet meríteni: „És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (Jel 22,17)”. (SC, 28)

Isten kegyelmének eszközei a bűnösökkel való munkában

1. A Szentlélek, akit Jézus küldött nekünk az Atyától, láthatatlanul munkálkodik az emberek szívében, hogy távol tartsa őket a gonosztól és visszavezesse őket az élet útjára. Róla mondta a Megváltó: „az tesz majd én rólam bizonytságot” (Ján 15,26).

2. De Isten az ő megváltott gyermekeit is felhasználja, hogy általuk tegyen bizonytságot Isten szeretetéről, aki a bűnösöket meghívja a megtérésre. Jézus mondta: „Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonytságot. De ti is bizonytságot tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.” (Ján 15,26-27)

3. A Prófétaság Lelke mondja a Jézushoz vezető út című könyvben: „A keresztényeknek az a hivatásuk, hogy megvilágítsák a menny felé vezető utat. Tükrözniük kell a világ felé azt a világosságot, amely Krisztustól rájuk árad. Életük és jellemük olyan legyen, hogy általuk mások is helyes fogalmat alkothassanak Krisztusról és arról, mit jelent Néki szolgálni.” (SC, 115)

4. Hallgassuk meg a Prófétaság Lelkének következő tanácsát a „Bizonytságtételek a prédikátoroknak” című könyvből: „Isten üzenetének a végső célja, amelyet a szolgálóra bízott az, hogy minden emberben egy új embert hozzon létre. Az örök élet abban van, hogy az egyház, mindenekfelett szeresse az Ő Urát, és az embertársát úgy, mint önmagát. Eddig nem sok Isten és ember iránti szeretet volt bennünk.

Ez az üzenet gazdag áldásokat hozott azoknak, akik elfogadták, mert beragyogta őket az igazság Napjának a fénye. Ennek eredményeként ezeknek az embereknek a szívében új élet és új remény gyúlt. Ezek a Lelkek úgy tekintettek Krisztusra, mint személyes Megváltójukra, és Őt szemlélve átváltak az Ő ábrázatára.”

Elmondunk most egy tapasztalatot, amely jól illusztrálja a Szentlélek munkáját az emberi szívben: Kenya és Tanzánia határán élt egy vak bennszülött. Habár pogány volt és vak, aki semmit nem látott, szívében mégis vágyott az üdvösségre. Egyik éjszaka, Jézus nagyon érdekes módon nyilatkozta ki magát ennek a szenvedő léleknek. A bennszülött, álmában, egy fiatalembert látott állni a fügefa alatt. Az embereknek arról az Istenről beszélt, aki mindent teremtett, az embert is, és aki annyira szeret minden embert, hogy örök életet akar nekik adni.

Az az ember, akit a vak bennszülött látott álmában, és aki a fügefa alatt állt, fiatal, gyönyörű és fényes volt. Amikor felébredt, az álmát elmesélte a hozzátartozóinak. Néhány nap múlva meghallotta, hogy valaki eljött a falujában, és Istenről beszél az embereknek. Akkor a vak ember megkérdezte tőlük, hogy a fügefa alatt beszélt-e ez az ember. Amikor megtudta, hogy nem a fügefa alatt beszélt, hanem egy tölgyfa alatt, akkor azt mondta, hogy ő nem Isten üzenetét szölte. Néhány nap múlva az emberek ismét elmondták neki, hogy a faluban most egy másik ember beszélt Istenről. „És hol beszélt az embereknek Istenről?” – kérdezte a vak bennszülött. „Egy tisztáson beszélt” – válaszolták neki. „Nem, ez sem az, akit álmomban láttam, az általa hirdetett üzenetet nem Isten küldte.”

Egy bizonyos idő elteltével az emberek ismét szóltak a vaknak, hogy egy szép fiatalember beszélt Istenről a fügefa alatt. „Ő az, akit Isten küldött. Ő majd elmondja neked, mit üzent Isten. Vezessetek el hozzá!”

Amikor a vak néger odaért a fügefához, ahol már sok férfi és nő hallgatta a fiatal előadót, és amikor meghallgatta, mit hirdet ez a fiatalember, akkor hangosan felszólalt: „Barátom! Téged láttalak a fügefa alatt, és Isten miattam küldött téged ide.” A szónok szintén néger volt, de fiatal és szép, és csak a Bibliából beszélt. Ő egy fiatal adventista prédikátor volt, tanzániai bennszülött. A vak bennszülött

boldogan a szívébe zárta a bibliai üzenetet, nemsokára megkeresztelkedett és ma örül, hogy megismerte az igazságot és boldogan meséli az embereknek, hogy álmában hogyan nyitotta meg Isten a szemét, hogy megismerhesse Őt. Később maga is Isten bizonyágtevője lett, s az emberek most úgy ismerik őt, mint a vak misszionáriust, akik felnyitja az emberek szemét.

5. „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr; és szolgám, akit elválasztottam, hogy megtudjátok és higgyetek nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító!” (Ésa 43,10-11)

A Jézushoz vezető út című könyvben ezt olvassuk:

„Akik Krisztus kegyelmének részeseivé válnak, szintén készek lesznek bármilyen áldozatra annak érdekében, hogy más emberekkel is megoszthassák a mennyei ajándékot, hiszen őértük Krisztus ugyanúgy meghalt. Mindent megtesznek, amit csak tehetnek azért, hogy jobbá tegyék a világot, alkalmasabbá arra, hogy emberek éljenek benne. Ilyen gondolkodásmód és lelkület a jellemző az igazán megtért lelkekre. Alighogy Krisztushoz talál egy ember, máris felébred szívében a vágy, hogy másokkal is tudassa, milyen barátira talált Megváltójában.”

Ugyanennek a könyvnek az utolsó oldalán olvassuk: „A megváltott, büntől megtisztított, s összes nemes képességeit Isten szolgálatára szentelő lélek mindent felülmúló kincs. Isten és a szent angyalok színe előtt örvend a menny minden egyes megváltott léleknek; ezt az örömet szent, győzelmi énekek visszhangozzák.” (SC 126)

— III. negyedév —

1. missziószombat, 2018. július 7.

ISTENI MISSZIÓ

A misszió ötlete mennyei. Még mielőtt a bűn megjelent volna a világunkban, a Szentháromság tervet készített az ember megváltására, amennyiben a sátán elérné, hogy elbukjanak. Az Atya Isten az elvesztett lelkek megmentésének küldetésével bízta meg a Fiút.

Immánuel – Velünk az Isten. Ez a küldetés sokba kerül neki. „Krisztus kész volt magára venni a bűn terhét és szegényét - a bűnét, amely annyira sérti a szent Istent, hogy miatta az Atyának és a Fiúnak el kellett válnia egymástól. Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megrontott emberiséget.” (PP, 63)

Krisztus, a menny kedvence, elhagyta a mennyei tisztaságot, békét és örömet, hogy ezen a sötét, bűnterhes bolygón elvégezze az isteni missziót. Világos küldetése volt – megkeresni és megmenteni az elveszetteket.

Az isteni küldetés azóta sem változott; évszázadokon keresztül küldte a misszionáriusait célja megvalósítására.

Vállalni a küldetést

A vízözön előtti világot Noé százhusz évig kérlelte, hogy készüljenek a vízözönre (1Móz 6,3; 1Pét 3,20; 2Pét 2,5). Százhusz évig kitarzott az isteni ígéretek mellett, eltűrve az emberek csúfolódását, akiket megmenteni igyekezett.

Isten Ábrahámot is megbízta a küldetéssel, hogy a földön, ahova küldi, istenfélő hatást gyakoroljon a lakósokra, hogy hátha megtérnek, amíg nem késő. Mielőtt megsemmisítették őket, Istentől kegyelmi időt kaptak (1Móz 12,1-3; 15,15.16).

József, tizenéves fiúként, akarata ellenére került idegen országba. De mindemellett úgy döntött, hogy Isten misszionáriusa lesz, aki világgosságot és tisztességet fog vinni egy pogány közösségbe. A legnehezebb körülmények között is világgosságot árasztott – még az egyiptomi börtön falain belül is. Később, a nagy éhség idején, Isten felhasználta ezt a hű misszionáriust, hogy megmentse Egyiptomot és a környező népeket (1Móz 37,25-28; 39,8.9, 21-23; 41,37-41).

A nagy „missziós kiképzés”

Mózes nagy missziós kiképzésben részesült – először anyja részéről, aki a fiú „elméjét Isten félelmével és az igazság szeretetével telítette. Komolyan imádkozott azért, hogy gyermekét őrizze meg Isten a királyi udvar minden erkölcstelen befolyásától. Megmutatta gyermekének a bálványimádás balgaságát és bűnét, és korán megtanította őt arra, hogy leborulva imádkozzék az élő Istenhez, aki meghallgathatja őt és aki egyedül segítheti meg minden veszélyben.“ (PP, 243)

A fáraó udvarában Mózes a legmagasabb állami és katonai kiképzésben részesült...”, aminek nagyon is hasznát vette, amikor nagy sokaságot kellett kivezetnie Egyiptomból és átvezetnie a pusztán (ApCsel 7,22). De még mielőtt kész lett volna elvégezni ezt a munkát, Mózesnek a missziós kiképzés harmadik fázisán is át kellett esnie – ezt Isten biztosította számára a pusztában.

Ellen White így írt róla: „Mózes még nem készült fel nagy szolgálatára. Neki előbb még meg kellett tanulnia a hit leckéjét, amelyet Ábrahám és Jákób is megtanult: hogy ne támaszkodjon saját emberi erejére és bölcsességére, hanem kizárólag csak Isten hatalmára ígéretei beteljesedése érdekében. Sőt, Mózesnek ott a hegyek magányában, az önmegtagadás és viszontagságok iskolájában meg kellett tanulnia a türelmet és indulatai megfékezését. Mielőtt bölcsen tudna kormányozni, uralkodni, meg kell tanulnia az engedelmességet” (PP, 247). Csak ezután volt kész Mózes arra, hogy Isten egyik legnagyobb misszionáriusaként szolgáljon.

Keresni és menteni

Ráháb, egy jerikói asszony, egész családját megmentette azzal, hogy elmesélte nekik az izraelita kémekkel való találkozását, és beszélt nekik az Istenbe vetett hitéről (Józsúé 2,12-14; 6,17).

Dániel és a három társa szintén misszionáriusként érkezett a hatalmas Babilonba. Éveken át hűségesen végezték küldetésüket a császári udvarban. Bizonyágtevésüknek köszönhetően, Nabukodonozor végül szívébe fogadta az egyedül igaz Istent. Bizonyágtevését itt olvashatjátok el: Dán 4,34-37.

Egy héber kislány hűségesen szolgált szíriai ura házában, melynek eredményeként Naámán, a király seregének fővezére, kijelentette: „Íme, most tudom már, hogy nincsen az egész földön Isten, csak Izráelben!” (2Kir 5,15).

Még Jónás próféta is, ugyan akarata ellenére, de hozzájárult ellen-ségeik megmentéséhez, azzal, hogy Ninivében Igét hirdetett (Jónás 3,4-10).

Isten missziója az Újszövetségben

Isten újszövetségi küldetése nem más, mint amilyen az ószövetségi volt – felkutatni és megmenteni az elveszetteket.

Természetesen Jézus volt a legnagyobb misszionárius – Ő volt „az Ige, és az Ige az Istennél volt, és Isten volt az Ige. (...) És az Ige testté lett és közöttünk lakott, (...) aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal” (Ján 1,1-14). Ő volt az, aki tökéletesen feltárta Isten szeretettel és kegyelemmel teljes misszióját.

Földi tartózkodása során Jézus a tanítványokat gyakorlati missziós kiképzésben részesítette. Ellen White megállapította: „Míg Jézus a köré seregülő hatalmas sokasággal foglalkozott, tanítványai körülötte voltak, hogy teljesítsék parancsait, könnyítsék munkáját. Segítettek rendet tartani a nép között, elhozták a szenvedőket a Megváltóhoz, mindenkit vigasztaltak. Megkeresték az érdeklődő hallgatókat, magyarázták nekik az Írásokat és többféleképpen munkálkodtak lelki javukra. Tanították, amit Jézustól hallottak, minden nap gazdag élményekre tettek szert.” (JÉ, 349)

Amikor Jézus elküldte a tanítványait kettesével (később a „hetvenet” – lásd. Lukács 10), elrendelte, hogy az isteni küldetésük elvégzése közben ezt hirdessék: „Elközelített a mennyeknek országa” (Mát10,7). Ezen kívül így szólt még hozzájuk: „Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok” (8. vers), emlékeztetve őket, hogy az erőt ehhez a küldetéshez fentről fogják kapni, és nem önmagukban fogják megtalálni.

A feltámadás után

Közvetlen Krisztus feltámadása után, a sírhoz érkező asszonyok nagyon különös küldetést kaptak: „De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, amint megmondotta néktek.” (Márk 16,7).

Jézus két másik követője, Kleopás és a barátja, együtt váltak misszionáriussá. Szívük „gerjedezett” hallgatva Jézus írásmagyarázatát az emausi úton. S mivel nem tudták elrejtteni örömüket, azonnal elindultak az isteni küldetésükre, hogy elmondják: Jézus feltámadt (lásd: Lukács 24,13-35).

Közvetlenül a mennybemenetele előtt, Krisztus ismét megbízta a tanítványait: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek! ... Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel” (Márk 16,15.20 – új ford. Bibl.).

A misszionáriusokról gondolkodva valahogy mindig Filep jut az eszünkbe, aki azt a küldetést kapta, hogy a szerecsen komornyikot megtanítsa és megkeresztelje (ApCsel 8,26-40). Gondoljunk még Istvánra, aki bátorsággal tett bizonyosságot a zsidó tanács előtt, habár ez az életébe került. Miközben mártírhalt, vére nyomán új, talán a legnagyobb misszionárius kelt életre: Saulus, aki később a Pál nevet használta (ApCsel 7,58; 9,1-22). És nem szabad elfelednünk Barnabást, Silást, János Márkot meg Timóteust, akik fontos szerepet játszottak Isten missziójának a teljesítésében.

Más misszionáriusok

„A nagy küzdelem” című, nagyszerű könyvben látjuk, ahogy Isten a történelem korszakain át mindig megtalálta azokat az embereket, akik készek voltak elvégezni az istentől kapott küldetést, még ha életükkel kellett is érte fizetniük.

1874-ben, a Keresztény Adventista Egyház Európába küldte első misszionáriusait, méghozzá a svájci Baselbe – John N. Andrews-t, aki a két tizenéves gyermekével, Maryvel és Charles-szal együtt érkezett. Andrews felesége, Angelina már két évvel korábban elhunyt. 1878-ben, Mary tüdővészben sajnos szintén elhunyt. Öt évvel később, amikor még mindig Európában tartózkodott, John Andrews-t ugyancsak legyőzte a tüdővész, és a svájci Baselben temették el.

Attól kezdve napjainkig több ember, adventista hívó járta misszionáriusként a világot. John és Mary Andrewshoz hasonlóan sok fiatal és idősebb is, végezve a küldetését, Isten hűséges munkásaként halt meg.

Minden nehézség ellenére, az isteni missziót tovább végezzük, ezért napjainkig – többek között azon személyek áldozatának köszönhetően, akik elfogadták a külmiszióban való részvételt – majdnem 20 millió ember fogadta el a Jézusban való igazságot a világ több mint 200 országában, és csatlakozott az Istentől vezetett mozgalomhoz.

Isteni küldetés - napjainkban

A világban ma több mint 7 milliárd ember él, még mindig sokat kell dolgoznunk az isteni küldetés elvégzése érdekében. Isten felszólít minket, hogy vállaljuk a saját szerepünket. Kortól, nemzetségtől, nemtől függetlenül – Isten meghív titeket a misszióba. Talán csak a szomszédságban, az iskolában, a munkahelyen vagy más, belső életterületeken kell misszionáriusnak lennetek. Bárhol vagytok is, szüksége van rátok az elveszettek felkutatásának és megmentésének a missziójában.

A naponkénti kapcsolattartás az emberekkel – ez a bizonyosságtevés legkönnyebb útja. Engedjétek meg a Szentléleknek, hogy elvezessen benneteket az emberekhez, akiknek - a Szentlélektől vezetve - nyugodtan és természetesen fogtok bizonyosságot tenni, és fogjátok őket

vigasztalni. A bizonyágtevés öröm, és az Úrral való kapcsolatokat természetes eredménye. Isten utat készít nektek.

Mindenkinek részt kell vennie a misszióban! A küldetésünk megvalósítása közben az a legfontosabb, hogy összeköttetésben maradjunk az Úrral, ima által, és a Biblia meg a Prófétaág Lelke írásainak tanulmányozása révén.

Mindenki misszionárius

Az ihletett szavak így hangzanak: „Hogy ha a gyülekezet minden tagja élő misszionárius lenne, gyorsan elvihetnék az evangéliumot minden néphez, törzshöz, nyelvhez” (9T 32-33).

Jézus nemsokára visszajön! Emeljétek magasba ezt a jelmondatot és hirdessétek gyakorlatias módon, a környezetetekben, rámutatva az embereknek arra, Aki üdvösséget adhat, és Aki megígérte, hogy nemsokára hazavisz minket. Együtt munkálkodva, végezzük el az Istentől kapott küldetésünket az Ő erejével és az Ő bölcsessége által. Isten kegyelméből, miután mindnyájan misszionáriusokká válunk, valósítsuk meg a „hívők teljes körű bevonását”, hogy még inkább felgyorsítsuk Krisztus közeli eljövetelét!

Ted Wilson lelkipásztor, a Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájának az elnöke.

Elmélkedésre

1. Mit kezdeményeztek a helyi hívők annak érdekében, hogy a társadalmi közösségükben misszionáriusok legyenek? És világszinten?
2. Még ha volt is alkalmatok arra, hogy külföldön szolgáljatok misszionáriusként, vajon még mindig úgy látjátok-e magatokat, mint a szomszédjaitok és az életkörüzetetek misszionáriusai? Hogyan látjátok ebben magatokat, és hogyan igyekeztek megvalósítani?
3. Nehezetekre esik-e Jézusról beszélgetek az embereknek? Ha igen, miért? Mit tehetnétek azért, hogy ez megváltozzon?

MISSZIÓBAN A HÍVŐK

Ez az eset egy régi újságban jelent meg. Sajnos mára már megszokottá váltak az ilyen és hasonló hírek. Az asszony éjjel két óraker kiment a boltba cigarettáért. De vesztére, mert Ashley Smith az erőszakos és gyilkos Brayan Nikols kezébe esett. Erőszakos módon visszavonszolta a nőt a lakásába, megkötözte és a kádba dugta, majd így szólt: „Nem bántalak, ha azt teszed, amit mondok”. (Time, Mar. 20, 2005.)

Ti mit tennétek ilyen helyzetben? Könyörögnétek, sikoltoznátok, kérlelnétek? Ashley Smith, a mindnyájunk rendelkezésére álló, áldott kegyelemnek köszönhetően, alkalmat látott a szolgálásra. Ahogy ő elmondta, beszélgetni kezdett Nicolssal, később készített neki reggelit, beszélt neki önmagáról, meghallgatta őt. Elmondta, hogy ő maga is isteni kegyelemre szorul, és hogy maga is egy megsebzett lény, akit Isten gyógyítgatott – s ekkor a helyzet megváltozott.

Itt volt tehát az asszony, aki maga is alig tudott uralkodni az élet-helyzetén. Nem tudta gondját viselni a saját gyermekének, ezért volt az, hogy éjjel kettőkor el kellett mennie cigarettáért. És itt volt a férfi, aki erőszakot és gyilkosságot tervezett rajta elvégezni. De ekkor csodálatos dolog történt. Ashley Smith csatlakozott Istenhez a missziómunkában, és Nicols találkozott Istennel. Belátta, hogy az ő élete is, amely tele volt mások vérével és szenvedésével, szintén megváltozhat. Szabadon engedte Ashleyt, és aztán ő maga is szolgálta Istent a börtönben. Ez a tapasztalat Ashley életét is gyökeresen megváltoztatta. Megtisztult a kábítószerektől, amelyek előzőleg meghatározták az életét. A Nicolssal való beszélgetése folyamán rájött, hogy Isten őt magát is megváltoztatta és értelmet adott az életének. (Interview with Katie Couric, Yahoo News, Sept. 15, 2015.)

Az átformáló beszélgetés

Egy másik eset, egy másik asszonyról szól, aki szintén megtört volt és megszegényített, és bűnben élt; egyszer, szükségétől hajtva, déltájban, elhagyta a házat. Jákob kútjához tartva el sem tudta képzelni,

hogy még naplemente előtt éppen ő lesz majd Isten misszionáriusa az egész város számára. Jézus, aki Júdeából Galileába tartott Samárián keresztül, megállt megpihenni Jákob kútjánál.

„Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom!” (Ján 4,7). Ezzel az egyszerű kéréssel olyan beszélgetés kezdődött el, amely megváltoztatta az életét.

A beszélgetés során Jézus felkeltette az asszony érdeklődését, türelmesen válaszolt a kérdéseire, kedvesen szembesítette az asszonyt az életben meghozott döntéseivel. S amikor a szíve kész volt, a Messiás felfedte magát előtte. Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok az, aki veled beszélek. (...) Az asszony pedig otthagya korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ő a Krisztus? Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.” (Ján 4,26., 28-30.).

Amint megtalálta a Messiást, az asszony azonnal megosztotta élményét másokkal, teljesen megfeledkezve arról, hogy miért is ment a kúthoz. Az emberek ismerték az asszony bűnös életét. Bizonyára észrevették a viselkedésében beállt változást, mert a Megváltóval való találkozását követően már nem szégyellte magát és nem félt. És az asszony bizonyosságának köszönhetően ők is Jézushoz mentek (Ján 4,39). Ellen White megjegyezte: „Ez az asszony a Krisztusban való gyakorlati hit munkálkodását jeleníti meg. Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztnak: azért buzog, hogy mindenkit felüldítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után.” (DA, 195)

Jézus mondta: „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra” (Ján 17,18). Isten meghív minket, hogy beszéljünk az örömről mindenkinek, akivel találkozunk. Pál apostol ezt így fejezte ki: „De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról” (ApCsel 20,24). Végül még azt mondja Pál apostol, hogy mindnyájan követek – misszionáriusok vagyunk – akiket azért küldött ki, hogy beszéljenek

a kegyelemről, amelyet a megbékélés szolgálatában nyertek (2Kor 5,19).

A megbékélés üzenete

Kezdetől fogva, amikor a mi nagy Istenünk – Misszionáriusunk, elindult az Éden kertjébe megkeresni az elveszett embert, a megbékélés üzenetét hozta magával erre a világra. A történelem során Isten mindig is azt várta el a népétől, hogy minden akadályt – kulturális, vallási, társadalmi akadályt – legyőzzön a kegyelemről szóló üzenettel. Bizonyosságtevőiként olyan embereket választott, akiktől ezt a legkevésbé se várták – a hazudós Ábrahámot, a kishitű Sárát, az álomlátó Józsefet, a félnék Esztert, az emberölés szándékával összeesküvést szövő Dávidot, a haragos Jakabot és Jánost, a hitetlen Tamást, az Őt megtagadó Pétert, a sírós Máriát, és Pált, az üldözött. A kegyelem és a megbékélés üzenetétől átalakultan, feje tetejére fordították a világot, Istenért dolgoztak, és az élettörténeteik továbbra is ihletnek minket, mind e mai napig.

Isten mindnyájunkat felkért, hogy Teste tagjaiként, csatlakozzunk a világmissziójához. Micsoda előny dolgozni Istenért, valami örök értékű dolgot tenni, megbékélést vinni, felkészíteni az embereket Krisztus közeli eljövetelére! Ez a munka odaszentelődést igényel és tudatos törekvést minden figyelemelterelő akadály ellenére; annak ellenére, hogy túlon túl elfoglaltak vagyunk és jórészt csak magunkra gondolunk. Isten számára fontos, hogy együtt munkálkodjunk, mert mindenkit képesített arra, hogy elérhesse azokat az embereket, akikkel találkozik.

Isten, Bryan Nicols életébe olyan személyt vitt be, akinek a bizonyosságtevése különösen alkalmas volt az ő életének megérintésére. Velünk is így akar cselekedni, csak ha készek vagyunk az Ő rendelkezésére állni. Mindnyájan tudunk beszélni a Jézus életéből leszűrt tanulságokról. Kudarcot tapasztaltál, megsebeztek, és utána vigaszt és gyógyulást talált Jézusban? Isten dolgozik az életedben? Isten elvárja tőled, hogy ezt az üzenetet átadjad másoknak. Mi az, ami érdekel; mi az elhívásod; mi az, amit különösen szeretsz? A világért végzett küldetésében Isten mindent fel akar használni, amivel rendelkezel.

Ő mindnyájunknak adott egyedi bizonyágtételt, egyedi élettapasztalatot és egyedi elhívást. Még ha nem is gondoljuk, hogy van valamink, amit megoszthatnánk másokkal, és annak ellenére, hogy képzetlenek vagyunk és nincs kiemelkedő társadalmi pozíciónak, azt azonban bárkinek elmondhatjuk, mit tett értünk Jézus. Nekem nagyon tetszik Ellen White magyarázata, amelyet a két ördögöktől megszállott emberrel kapcsolatban adott (Mát 8,28-34; lásd még Márk 5,1-20): „A meggyógyított gadarai férfiak voltak az első misszionáriusok, akiket Jézus elküldött, hogy prédikáljanak az evangéliumról Dekapolis környékén. Csak nagyon rövid ideig részesültek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Egyetlen prédikációja sem jutott el a fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, mint a tanítványok, akik nap mint nap Jézussal voltak. De a saját személyükben hordozták annak bizonyosságát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit megismertek, amit ők maguk láttak, hallottak és éreztek, hiszen tanúi voltak Krisztus hatalmának. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek szívét megérintette Isten kegyelme. (...) Urunk erre a tanúságtételre hív el, mert ennek hiányában a világ elpusztul.“ (DA 340)

Isten olyan emberekkel hoz össze minket, akiknek a legjobb módon szolgálhatunk. Még ha olyanokról van is szó, akiktől semmi jót nem várhatunk, ahogy Ashley Smith is felfogta, Isten alkalmat ad nekünk arra, hogy átadjuk nekik a kegyelem és a megbékélés üzenetét, amit csak saját felelősségünkre tudunk figyelmen kívül hagyni. Végül is, a nagy utasítás (Mát 28,19-20) nem csupán egy nagy javaslat. Minden keresztény kötelessége és előnye, hogy csatlakozzon Istenhez a világért végzett munkában. Ezt a munkát a legjobb azzal kezdeni, hogy – bárhol vagyunk, bárkivel találkozunk – elbeszéljük az embereknek, hogyan munkálkodott Isten az életünkben. Isten aktívan tevékenykedik a világunkban. Csatlakoztok-e hozzá a munkában?

Elmélkedésre

1. Miért érezzük úgy néha, hogy nincs mit mondanunk az embereknek?
2. Tudtok-e más olyan bibliai történeteket, amelyekben Isten különös hírnököket alkalmazott?

3. Hogyan találkozhatunk azokkal az emberekkel, akiknek szükségük van arra, hogy hallják a bizonyágtételünket?

Dr. Cheril Dos a Világmisszió intézmény igazgatója a Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájánál.

3. missziósombat, 2018. szeptember 1

ÁTFORMÁLÓDÁS A MISSZIÓBAN

Jézus hívása felhívás a misszióra. „Kövessetek engem”, mondta Jézus, „és azt művelem, hogy embereket halásszatok” (Mát 4,19). Amikor tanítványokat hívogatott, az volt a célja, hogy kiképezze őket misszionáriusoknak. De hogyan alakultak át ezek az egyszerű halászok Istentől kinevezett bizonyágtévékké?

Amióta tudom magam, mindig is arra vágytam, hogy teljes szívvel szolgáljak Istennek. De miközben arra törekedtem, hogy Vele időzzek, Isten gyakran váratlan és kihívó „utazásra” vezetett, melynek során egyre inkább tudatára ébredtem számos hibáimnak és a bűnre való hajlamomnak. Miért használná ki Isten a jellemváltozási és bizonyágtévési törekvéseimet és engedné meg, hogy látszólag valami teljesen ellentétes dolgot éljek át?

Íme, az oka: Amikor Jézus meghív minket, hogy csatlakozzunk hozzá a misszióban, akkor az átalakulás, megváltozás útján vezet bennünket. Ez az utazás azzal kezdődik, hogy érezteti velünk, mennyire szükségünk van rá.

Három lépés a változás felé

Jézus keresztsége illusztrálja a folyamatot, amely minden lelki átalakulás középpontjában történik, amely az utasításra adott válaszuk alapja: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Mát 28,19). Keresztség útján vezették be a szolgálatba, amely az egész világot a feje tetejére állította. Lukács evangélista elmondja, mi történt, miután Jézus megkeresztelkedett és imádkozott: „Megnyilatkozék az ég, és leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban, mint egy galamb” (Lukács 3,21-22). Meg kell figyelünk ebben a

versben a három egymást követő lépést – keresztség (meghalás), ima és a Szentlélek leereszkedése – amely küldetésének a természetfeletti jóváhagyásához vezetett. Elemezzük.

Első, a bűnös „én” halála, amit Jézusnak a vízsírba való bemerítése jelképez. A meghalás mindig az átalakulás kezdete, mert a halál megteremt az Isten megnyilatkozásához szükséges teret.

Mégse kell elfelejtenünk, hogy „Jézus keresztsége nem saját bűneinek megvallása volt. Azonosította magát a bűnösökkel, ugyanazt az utat járta, amelyet nekünk kell megtennünk, ugyanazt a munkát végezte, amely a mi feladatunk. Szenvedésekkel teli élete, türelmes állhatatossága keresztsége után szintén példaként áll előttünk. (DA, 111)

Jézus a meghalást a tanítványság előfeltételének nevezte, amikor kijelentette: „Azután így szólt mindnyájukhoz: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem!” (Lukács 9,23, újfordítású Biblia). Jézusunk kereszthordozási meghívása nem egy nehéz, életkeserítő teher hordását jelenti. Ez a meghalásra való felhívás, Pál apostol szavainak érvényesítése: „Krisztussal együtt megfeszítettem” (Gal 2,19). Ahogy Ellen White is kiemelte: „Az erönket illetőleg teljesen Krisztusra kell támaszkodnunk. Az énünknek meg kell halnia.” (EGW)

Nem követhetjük Őt az életünkben, ha naponta nem kísérjük el a meghalás helyéig. Ezt követően életünk „élő áldozat” lesz (lásd: Róma 12,1). Én ezt azonban sem természetesen, sem örömmel nem teszem. Ezért engem Jézus váratlan és emberi szemmel nézve kellemetlen utakon vezethet, amelyeken jobban érzékelem a hibáimat és a bűnösségemet, ami viszont arra ösztönöz, hogy mindent, ami vagyok, és amim van, Neki felajánljam.

Második, ima a szolgálatra való felkészüléshez. Az, hogy belátom, bennem semmi természetes jó nincs, térdre kényszerít és arra ösztönöz, hogy tüzzel kérjem Istent: nyilatkoztassa ki magát általam. Szükségem van erre az előkészületre, amelyért Jézus imádkozott a Jordán partján: „Úgy tűnt, hogy a Megváltó a mennybe látott, amikor lelkét imában kiöntötte. Jól tudta, hogy a bűn mennyire megkeményítette az emberek szívét, milyen nehezen fogják küldetését megérteni és a megváltás ajándékát elfogadni. Erőért könyörgött az Atyához, hogy

legyőzze hitetlenségüket, széttörje bilincseiket, melyekkel Sátán rabul ejtette őket, és leigázza érettük a megrontót.” (DA, 111)

Csak a mennyből származó, természetfeletti erő teheti hasznossá az embert Isten kozmikus céljai számára. Ez az erő a komoly imára való válaszként érkezik. „Az Isten művében dolgozóknak imádkozniuk kell Istenhez a Szentlélekkel való naponkénti keresztségért.” (EGW, AT, 50) És ez pontosan az, ami megjelenik az igeszakaszban, amikor Jézus megkapta a Szentlelket.

Harmadik lépés, a Szentlélek általi keresztség a szolgálatért. Milyen eredménye volt Jézus Szentlélekkel való keresztségének? Figyeljétek meg a Lukács által megosztott két gondolatot. Először is megállapította, hogy, „Jézus pedig, visszatérel a Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába, negyven napig, kísértetvén az ördög által” (Lukács 4,1-2). És Jézus, „Szent Lélekkel telve”, legyőzte a sátánt. A másik gondolat a másik történetben található. Lukács elmagyarázza: „Jézus pedig megtérel a Léleknek erejével Galileába... És ő tanítja azoknak zsinagógáiban, dicsőítetvén mindenektől” (Lukács 4,14-15).

Majd a zsinagógában maga Jézus magyarázta meg a Lélek általi keresztségét: „Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeknek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (Lukács 4,18-19). A Szentlélek általi keresztség képessé tette Jézust arra, hogy legyőzze a sátánt és isteni erővel hirdesse az evangéliumot.

Éppen ezért nekünk is szükségünk van a Szentlélek általi keresztségre. Máté, Márk és Lukács evangéliuma beszámol arról, amit Keresztelő János mondott Jézusnak: „az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel” (Lukács 3,16; Máté 3,11; Márk 1,8). És azt is megtudjuk, hogyan mutatták be Őt Keresztelő Jánosnak: „Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szent Lélekkel” (Ján 1,33).

Csak isteni erővel

A misszióra elhívott tanítványként, teljesen a Szentlélek általi keresztségtől függök. Igaz, hogy Istentől kaptam. Szívem már 20

éve egy külső erőforrástól, a pacemaker-től függ, mert a szívemnek önmagában nincs ereje. Sajnos prédikátorként is azt kell észrevennem, hogy az Úr munkájának nagy részét saját erőmmel végzem, míg be nem látom, hogy valami nincs rendben. Ami rá testi értelemben érvényes, az mindnyájunkra érvényes lelki értelemben. Nem lehetünk átalakult tanítványok, ezért, igazi értelmében, Isten jelleméről és szándékairól sem tehetünk bizonyosságot a kívülről jövő isteni erő nélkül.

Ezért van az, hogy Isten elvezet minket az „utazásra”, amely során rámutat arra, hogy nála nélkül semmit sem cselekedhetünk (Ján 15,5), és megtanít bennünket arra, hogyan kell naponként meghalunk a saját terveinknek, miközben egyre nagyobb vágyat kelt bennünk Ő iránta, azért, hogy kiképezzen minket a munkára a Szentlélekkel való naponkénti keresztség útján. Ekkor leszünk majd képesek elmenni a szomszédokhoz olyan erővel, amely a sátánt is zavarba hozza, és sokak életét átfurmálja.

Elmélkedésre

1. Mi a különbség az apostolokhoz intézett meghívás és a ma, hozzánk intézett meghívás között?
2. Mit jelent a „tűzzel kereszstel” kifejezés?
3. Vajon titeket is átvezetett már Isten a ma ismertetett három lépésen? Hogyan történt?

Anthony Gewin dublini (írországi) lelkipásztor

— IV. negyedév —

1. missziósombat, 2018. október 6.

SZERETETTELJES MISSZIÓMUNKA – KRISZTUS MÓDSZERE

Öt lépés az eredményes missziómunkáért

1901-ben törvényt fogadtak el New Yorkban a szegény városrészek lakóegységeinek újjáépítéséről, amely biztosítaná, hogy ezek az épületek biztonságosabbak és egészségesebbek legyenek. Ekkor történt a New York-i tőzsde első összeomlása. A város aztán majdnem megolvadt a történelem legszörnyűbb hóhulláma alatt. És ugyanebben az évben érkezett meg az adventista úttörő Stephan Haskel, 68 éves, és felesége, Hathie misszionáriusként New Yorkba.

Haskel és a felesége, akik egész életüket túlnyomórészt vidéki környezetben töltötték el, hirtelen a sűrűn lakott New York város szívében találták magukat, egy romos épületben, néhány háztömbnyire a Central-Parktól. A Haskel házaspár szinte megijedt, hogy majd elveszik a tömegben. „Ne engedjétek, hogy a testvérek elfelejtsenek imádkozni értünk”, írta a levelében. „A címünket se feledjétek el: West 57th Street, No. 400, New York City.”

Haskelt megdöbbenette a betondzsungel, amelyet ő és felesége most otthonuknak hívtak. „A mi épületünkben ötvenhárom család él” - írta. „Az épületnek hét emelete van, és a két felvonó éjjel-nappal dolgozik.” Haskelék valószínűleg sokkal kényelmesebben érezték volna magukat egy néhány holdas, új-angliai birtokon, de megfogadták Ellen White tanácsát azzal kapcsolatban, hogy Krisztus követői-

nek, nem csak távolról kell Igét hirdetni, hanem követni kell Krisztust a személyes példaadás szolgálatában – a közösségen belül élve és prédikálva. „A kereszténység éppen a társadalmi kapcsolatok révén kerül kapcsolatba a világgal“, írta E.G. White. „Tapasztalt munkásainknak igyekezniük kellene, hogy ott legyenek, ahol közvetlen kapcsolatban lehetnek a segítségre szorulókkal.“

Jézus is ezt a módszert alkalmazta az emberek felkutatásánál. A Keresztény Adventista Egyház stratégiai terve, „Elérni a világot“, világosan felismeri Krisztus szolgálati módszerét az egyház küldetésének mintájaként. E módszer klasszikus összefoglalásában az emberekkel való keveredést, az öt létfontosságú intézkedés egyikeként említi.

1. „A Megváltó csatlakozott az emberekhez, mint olyan, aki jót akar nekik.”
2. „Együttértézt velük...”
3. „...Szükségleteik szerint szolgált nekik...”
4. „...Megnyerte a bizalmukat.”
5. „Meghívást intézett hozzájuk, hogy kövessék Őt.”

A Megváltó csatlakozott az emberekhez

Jézus nem elégedett meg azzal, hogy a mennyben maradjon, elválasztva az emberiségtől, és távirányítós módszerrel küldjön nekünk segítséget. János apostol mondta: „Az Ige (Logos) testé lett és lakozék mi közöttünk” (Ján 1,14). A logos szónak a görög és a héber hagyományban gazdag története van. A görögök számára filozófiai fogalom volt, az Univerzumot egyesítő elv volt, amely mindent egyensúlyban, rendben és összhangban tartott. A héber gondolkodásban a logos (héberül: davar) szót az Isten, az isteni tevékenység és beszéd megjelölésére használták.

János itt tehát rendkívül gazdag, több jelentésű szóval írja körül Jézust. A görög kultúrából származó olvasó elképzelt volna egy absztrakt kozmikus elvet, amelyet személylél alakított volna. A héber olvasó elképzelt volna Istent, aki valamiképpen látható emberi formában nyilvánult meg. Az Istenről szóló igazságot a testlétel hús-vér emberré formálta.

Amikor eljött a Földre, Jézus nem határozott meg egy hivatalos helyet a város kiemelkedő részében, és várta az emberektől, hogy eljöjjenek hozzá, hanem Ő közeledett az emberekhez. János azt mondta, hogy Jézus „lakozék közöttünk”. A görög skenoo szó (Ján 1,14) azt jelenti: „sátort emelni” vagyis „sátorozni, sátorban lakni”. A

logos tehát „sátrat emelt” közöttünk. Ugyanazt a vizet itta, ugyanúgy táplálkozott, emberi könnyekkel sírt.

Jézus Igét tanított a zsinagógákban, de gyakrabban megtörtént, hogy bűnös asszonyokkal találkozott a kútnál, észrevette a fán elrejtőzött vámszedőt, visszaadta szeme világát a poros út mellett ülő vak koldusnak. Jézus a holisztikus tanításában, prédikálásában és gyógyító szolgálatában közeledett hozzánk (Mát 9,35). Máté evangéliumának 8. és 9. fejezetében azt látjuk, hogy Jézus a zsidók, a pogányok, a férfiak, a nők, az idősek, a fiatalok között mozgott. Látjuk, ahogy az emberek megérintik Őt (Mát 9,20), és ahogy Jézus is megérinti őket (Mát 8,3.15; 9,25.29). Valójában annyira elvegyült „a bűnösökkel”, hogy a vallási vezetők már szóvá tették (Mát 8,10-13).

A kereszténységet gyakran visszaszorítjuk a katedrálisokba, a teológiai iskolákba és gyakran krétával és kijelentésekkel végződik. A kereszténység igazi helye azonban az utca, a munkahely, az otthon, az életünk. Krisztus módszere arra tanít minket, hogy a küldetésünk nem csupán abból áll, hogy valamilyen lelki mágnesként az embereket az egyházépületekbe vonzzuk. Habár az imaházaknak vonzóknak és minden ember számára nyitottnak kell lenniük, figyelmet lekötő szentbeszédekkel és programokkal. A gyülekezet legfőbb feladata azonban, hogy ihlesse, tanítsa és kiküldje a hívőket a padsoraikból vissza, a társadalmi közösségekbe. Az igazság akkor „megelevenítő”, ha testté válik, amely megérinti az embereket, gyerekeket. S habár a tanok döntő fontosságúak, nekünk mégis az a dolgunk, hogy az életünkben való megnyilvánulásukat mutassuk meg az embereknek.

Együttérett és a szükségleteik szerint szolgált

Amikor Jézus példáját követjük az emberekkel való találkozás és barátkozás során, akkor érdeklődést mutatunk szükségleteik, érdekeik és családjuk iránt. Ahogy Ellen White is mondja, hogy „együttérrünk velük”. Ez leírja Jézus hozzáállását és perspektíváját, ahonnan a misszióját irányította „könyörületességre indula rajtok” (Mát 9,36). Ha azt szeretnénk, hogy a küldetésünk ma sikeres legyen, ugyanazon a szereteten és együttérzésen kell alapulnia.

Jézus nem úgy forgolódott az emberek között, mint egy kereskedő, aki az ötleteit megpróbálja készpénzért eladni, vagy mint aki embereket toboroz a saját politikai pártjába. Úgy jött el, mint élő Logos (szó),

hogy kifejezze együttérzését és szeretetét, és szolgáljon gyermekeinek az ő szükségleteikben, így mutatva be nekik, hogy milyen az Isten. A küldetésre való motiváltság valóban nagyon fontos. Ahogyan Pál apostol mondja, Krisztus szeretete „szorogat minket” (2Kor 5,14). Akár az egészségügyi, oktatási, vagy humanitárius munka által szolgálunk az emberek szükségleteinek, akár a magányos embereknek nyújtunk társaságot, mindenképpen Krisztus szeretete az, ami motivál bennünket.

Megnyerte a bizalmukat

Amikor Krisztus példája szerint szolgálunk – barátkozunk, együttérzünk, támogatást nyújtunk – természetesen megnyerjük az emberek bizalmát. A barátságunk, a gondoskodásunk és az érdeklődésünk kiváltja az emberek bizalmát. És éppen a bizalommal összefüggésben: az emberek megnyílnak és készek arra, hogy lelki szinten is csatlakozzanak hozzánk. Ez nem valamilyen mesterséges szerkezet, amivel a dolgokat tetőzzük. Ezek természetesen Krisztus módszerének egyéb dimenzióiból fakadnak. Mégsem történik minden magától. Imádkozni kell a Szentlélek útmutatásáért annál a végleges és döntő lépésnél, amikor az embereket Krisztushoz vezetjük. Kérnünk kell, hogy ösztönözze őket erre a lépésre és legyünk készek, amikor erre elhatározzák magukat.

Az egyház nem arra hívatott, hogy csak eggyel több társadalmi jótekonysági hivatal legyen, bármennyire is fontosak ezek az szervezetek. Szolgáltatunk lelki kerete és motivációja legyen az alap és mindennek, amit teszünk – minden kiosztott meleg ételnek, minden megtartott stressz-szemináriumnak, minden étkezésnek a vegetáriánus éttermünkben – az üzenetünket kell képviselnie. Természetesen nem helyes azt gondolni, hogy valaki elfogadja az üzenetet, mielőtt fizikai segítséget nyújtunk neki. A társadalmilag hasznos munkánkban feltétlen együttérzést kell mutatnunk. De ez nem jelenti azt, hogy a humanitárius munkát el kell különíteni a keresztyeni bizonyágtevéstől.

Meghívta az embereket, hogy kövessék Őt

A Keresztyén Adventista Egyház éveken keresztül erőteljesen hangsúlyozta az emberek Jézushoz való meghívásának a harmadik lépését. Számos szemináriumot és evangéliumi előadást tartottunk, számtalan „igazságot tartalmazó” irodalmi művet nyomtattunk. De

vajon mennyit foglalkoztunk az első két lépéssel? A krisztusi módszer bármely lépésének kihagyása rövidzárlatot jelent a holisztikus szolgálatban. A rövidzárlat pedig energiavesztéssel jár.

A XX. század elején Ellen White megdicséرت egy San Franciscó-i fiatal gyülekezetet, azért, mert a krisztusi módszert követte. A gyülekezetet elnevezte „méhkasnak”. A gyülekezet tagjai „látogatták a betegeket és a szegényeket”, Otthont kerestek az árváknak, munkát a munkanélkülieknek. Házról házra jártak látogatni az embereket, előadásokat tartottak az egészséges életmódról és irodalmat osztogattak. Iskolát alapítottak a városközpont egyik utcájában lakó gyerekek számára, vezetteték az egészségügyi munkát és a „munkásotthont”.

Közvetlenül a városháza melletti téren egészségügyi szolgáltatásokat nyújtottak egy kis egészségházban, és egy bioboltot is nyitottak. A város közepén, egy vegetáriánus kávézó egész héten egészséges ételekkel szolgált. San Francisco kikötőjében az adventista hívők ígét hirdettek a tengerészeknek. Ha még ez sem lett volna elég, nyilvános összejöveteleket tartottak a városi termekben. (Advent Review and Sabbath Herald, July 5, 1906) Ma, több mint 100 évvel később, egy olyan gyülekezet nagyszerű példáját látjuk benne, amely - a szeretettől indítva - Krisztus módszerével dolgozott.

Krisztus módszereinek a gyakorlati alkalmazása

Krisztus módszerét nem mindig könnyű alkalmazni. Ma már a távirányító gombjára kattintva az autók eltűnnek a külvárosban lévő garázsba. A városi lakosok bezárkóznak a lakásaikba, és alig látják a szomszédjaikat. A hosszú munkanap kevés időt hagy a barátkozásra. De a krisztusi módszer nem egyedi esemény, amelyhez külön időre van szükségünk, hanem irány, amely felé egész életünket fordítanunk kell. Ez azt jelenti, hogy azt használjuk fel, amit már csinálunk, csak átalakítjuk, helyes célt adva neki.

Fontos időt tölteni a nem adventista emberekkel. Szoktatok-e esténként sétálni? Nagyon jó. Akkor hívjatok meg egy nem hívő ismerőst, vagy ami még jobb, iratkozzatok be a városban levő „kocogó-klubba”. Számos klub van, amelybe beléphetünk: kertészek klubja, bélyeggyűjtők klubja, olvasók klubja, stb.. Még a társadalmilag hasznos munkában is csatlakozhatunk az emberekhez.

Ebédelték minden nap? Nagyszerű! Találjatok lehetőséget, hogy a nem adventista barátaitokkal és ismerőseitekkel ebédeljétek. Olyan kultúrákban, ahol ez elfogadható, a legjobb hely az otthonunk. De mind a pizzeria, mind az étterem megfelel a célnak. Fontos tudni, hogy a legjobb társadalmi kapcsolatokat éppen étkezés közben lehet a legjobban megalapozni.

Nem tudunk szolgálni másoknak az ő szükségleteikben, ha nem tudjuk, mire van szükségük. Ez azt jelenti, hogy meg kell ismerni a szomszédokat és a közösséget. Ez azt jelenti, hogy időt szakítunk a barátkozásra, mások meghallgatására, a megfigyelésre és a tanulásra.

Ellen White tanácsában is azt látjuk, hogy Krisztus módszere az egyedüli olyan módszer, amely „igazán eredményes”. „Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk... A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcsstelen.” (MH, 143) Stephan és Hathie Haskel ezt jól tudta és alkalmazta is a gyakorlatban. A san franciscói „méhkas” gyülekezet is tudta és alkalmazta a gyakorlatban.

Vajon mi is rájövünk majd erre és alkalmazni is fogjuk a gyakorlatban?

Gary Krauss titkárasszisztensként és igazgatóként szolgál a Keresztény Adventista Egyház Adventista Missziójánál.

Elmélkedésre

1. Miért akarna valaki 68 évesen misszionárius lenni?
2. Hogyan nyerhetik meg a szégyellős emberek más emberek bizalmát?
3. A felsorolt öt lépés közül melyiket tartjátok a legfontosabbnak?

2. *missziósombat, 2006. november 3.*

MEGÉRTŐ, EGYÜTTÉRZŐ MISSZIÓZÁS

„Elnézést, uram, Ön már meg van mentve?”, hallottam a kérdést a bolt felé tartva. Megfordulva egy huszonvalahány éves fiatalember komoly arcát láttam.

„Hogy mi?” – kérdeztem, mert egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy jól értettem.

„Megmosták Önt már a Barány vérében?” – hangzott a következő kérdése. Mielőtt sikerült megerősítenem a választ, ez a feltörekvő evangélista bemutatta az evangélium két perces összefoglalóját, amely tele volt teológiai frázisokkal. Aztán végre mégis sikerült őt valahogy meggyőzőnöm arról, hogy én már keresztény vagyok.

Bevásárlás közben elgondolkodtam a találkozásunkon. Éreztem a fiatalember bátorságát és elszántságát, aki mintha nem félt volna az elutasítástól vagy a helytelenítéstől, mindemellett nyugtalan, sőt szomorú voltam. Arra gondoltam, hány ember fogja az üzenet visszatartani éppen az efféle megközelítés miatt. Az újjászületett keresztényen kívül ugyan ki más érthetné, hogy mit is jelent „megmosva lenni a Barány vérében”? Amennyi buzgóság volt ebben a fiatalemberben, sajnos ugyanolyan mértékben hiányzott belőle a képesség, hogy megértse a hallgatóit. Attól tartok, hogy az általa választott kommunikációs mód, bár bizonyos számú embert elérhet vele, mégiscsak zavarhatja és visszatarthatja a potenciális megtérők nagy többségét.

Ugyanazt a nyelvet beszélni

Miközben arra törekszünk, hogy teljesítsük küldetésünket, és Isten utolsó kegyelmi üzenetét hirdessük ennek a világnak, a legtermészetesebb számunkra, hogy saját szemszögből - személyes tapasztalataink, személyes szükségleteink és mit szeretük vagy nem szeretük - alapján próbáljuk megtenni. De ha nem vagyunk képesek megérteni az embereket, akiket el akarunk érni, és ebből a szemszögből kommunikálni velük, számunkra az üzenetünk teljesen idegen lesz. Meg kell próbálnunk megérteni személyes tapasztalataikat, személyes szükségleteiket, mit szeretnek és mit nem. Ezért meg kell próbálnunk számukra érthető módon átadni nekik az üzenetet.

Ezt a megközelítési módot Pál apostol kijelentése foglalja össze a legerthetőbben: „A zsidók közt zsidóvá lettem... A törvény alá rendelték közt, mint a törvény alárendeltje... A törvényen kívül állók közt, mint aki a törvényen kívül áll... A gyöngék közt gyöngévé lettem... Mindenkinnek mindene lettem, hogy mindenképpen üdvösséghez vezesse, akiket lehet” (1Kor 9,20-22.).

Pál apostol először megérteni törekedett azokat, akikhez szólni akart – a zsidókat, akik „törvény alá rendelték voltak”, meg azokat, akik nem is ismerték a törvényt, és „mindenkit”. Aztán megpróbált

kommunikálni e csoportok szemszögéből. Jézus példája azonban még egy lépéssel tovább vezet bennünket. Pál apostoltól eltérően, aki ebben a szövegrészben különféle embercsoportokról beszélt, Jézus ugyanezt az elvet alkalmazta, ám egyedekre.

Az Úr arra vágyik, hogy minden lélek megértse a kegyelmi üzenetét. Ezt nagyrészt személyes munkával kell elvégezni. Ez volt Krisztus módszere. Munkája jórészt személyes beszélgetésekből állt. Még az egyetlen lélekből álló közönség iránt is nagy tiszteletet tanúsított. A tömegtől távol, megérteni igyekezett többek között egy síro-feniciai származású asszonyt (Márk 7,24-30), egy farizeust (Lukács 11,37-44), egy vámszedőt (Lukács 19,1-10), egy béna embert (Ján 5,1-15), és egy bűnös asszonyt (Ján 8,1-11). És akkor, miután megértette őket, beszélgetett velük, figyelembe véve személyes látászögüket.

Ha eredményesek akarunk lenni a küldetésünkben, ezt a módszert kell követnünk. Először meg kell próbálnunk megérteni egy családtagunkat, szomszédunkat, kollégánkat, barátunkat, ellenségünket, „minden embert” külön-külön. És akkor erőfeszítéseket kell tennünk ahhoz, hogy a saját személyes perspektívájukat tiszteletben tartva adjuk át nekik az üzenetet. Bár soha nem érthetjük meg teljes mértékben mások nézőpontját, továbbra is jelentős előrehaladást tudunk elérni e cél felé, a következő néhány kérdéssel: Mi az, amit szeretnek, vagy nem szeretnek? Mely múltból vagy jelenből származó tapasztalatok gyakoroltak legerősebb hatást rájuk? Melyek a legfontosabb szükségleteik? Miután türelmesen igyekszünk választ kapni ezekre a kérdésekre, türelmesen kell tennünk a munkát, hogy megnézzük a válaszok és az üzenetünk közötti érintkezési pontokat. Az ilyen erőfeszítésekből való befektetés révén jobban felkészülünk arra, hogy megértéssel és együttérzéssel teljesítsük küldetésünket, ahogy Jézus megmutatta.

Eredmény Krisztus módszerével

A Biblia számos ilyen példát mutat be. A 2 Sámuel 12-ben Nátán prófétát egyetlen üzenettel küldik Dávidhoz. Hogyan sikerült neki bemutatnia ennek a hatalmas királynak, mennyire súlyos bűnt követett el? Nátán kihasználta azt, hogy ismerte a választ a mi első két kérdésünkre. Jól tudta, hogy Dávid király valaha pásztor volt és nagyon szerette a juhokat. Azt is tudta, hogy Dávid zsoldárköltő királyt nagyon bántja a „szegények elnyomása” (Zsolt 12,5).

Megtalálva az összefüggést e vonások és az üzenete között, Nátánnak sikerült átadnia az üzenetet.

Ezt a megközelítési módszert példázza még Jézus találkozása a samáriabeli asszonnyal (Ján 4). Az asszony később úgy beszélt Jézusról, mint „aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem” (Ján 4,29). Ennek alapján állította róla, hogy Messiás (lásd: 39. vers). Természetesen Jézus nem szó szerint sorolta fel neki, amit valaha is tett, hanem felismerte az asszony legfontosabb élettapasztalatait – a korábbi, sikertelen házasságait, a jelenlegi törvénytelen kapcsolatát. Akkor Jézus mindezt összekötötte a messiási üzenettel, miközben kedvesen és tiszteletteljesen viseltetett irányában, annak ellenére, hogy ismerte az asszony kudarcait.

Jézus érezte vele, hogy ismeri életének titkait, mégis olyan barátként viseltetett iránta, aki szereti őt és együttérez vele. Bár Jézus tisztasága már önmagában elítélte az asszony bűneit, nem szólt elítélően, hanem beszélt neki a kegyelemről, amely visszaállíthatja lelke békéjét. Az asszony kezdett megbizonyosodni Jézus jelleméről, ezért felmerült benne a kérdés: Lehet, hogy éppen Ő a várva-várt Messiás?

Végül, még egy példáját ennek a megközelítési módnak, Jézusnak a Nikodémussal folytatott beszélgetésében találjuk (Ján 3). Jézus értette, hogy Nikodémus legfontosabb szükséglete nem az, hogy választ kapjon a Jézus messiási voltára vonatkozó, népszerű ellenvetésekre (lásd: Ján 7,50-52). Nem az Evangéliumnak egy újabb bemutatását alkalmazta, amely talán jobban megfelelt volna az ember mélyen vallásos és nagyon művel elméjének. És ha még Nikodémus éppen erre vágyott is, az ő legfontosabb szükséglete ugyanaz volt, mint a nem vallásos halászoké és a vallással nem foglalkozó prostituáltaké. Fel kellett ismernie, hogy az elméjének, a céljainak és a motívumainak a teljes reformjára, azaz újjászületésre van szüksége (Ján 3,7).

Krisztus szeretete ösztönöz minket

Ez betekintést nyújt egy felbecsülhetetlen értékű leckébe. A megértéssel és együttérzéssel végzett misszió nem jelenti azt, hogy az embereknek azt kell mondanunk, amit hallani szeretnének. Ehelyett, Jézus módszerével, a személyes lelki szükségleteik szerint kell nekik beszélnünk, úgy, ahogy ők azt a legjobban megértik.

Mi vonzza őket vagy utasítja vissza a legerőteljesebben? Mely múltból vagy jelenből származó tapasztalatok gyakoroltak legerősebb hatást rájuk? Melyek a legfontosabb szükségleteik? E kérdések keretében folytatott beszélgetések lehetővé teszik számunkra, hogy a missziót megértéssel és együttérzéssel végezzük. De mi motivál minket? Pál szavai szerint: „Krisztus szeretete ösztönöz minket” (2Kor 5,14 - SZ.I. fordítású Biblia).

Azon a gyengéd szereteten gondolkodva, amelyet Jézus türelmesen nyújt mindnyájunknak külön-külön, természetesen növekedni fog azon vágyunk is, hogy ugyanazt a szeretetet nyújtsuk másoknak. Elgondolkodva azon, hányféleképpen próbál velünk Isten kommunikálni, szem előtt tartva a leghatásosabb élettapasztalatainkat és a legfontosabb szükségleteinket, természetes módon fog növekedni a vágyunk, hogy másokkal mi is az ő saját perspektívájukból kommunikáljunk. Mialatt komolyan imádkozni fogunk azért az ígértért, hogy „az Istennek szerelme a mi szívünkbe a Szent Lélek által” kitöltődjön (Róma 5,5), egyre többet kapunk abból a szeretetből, amely arra ösztönöz minket, hogy ebben az irányban járjunk el. Adja az Úr, hogy az Ő kegyelméből hirdethetnénk az örökkévaló igazságot úgy, ahogy a barátaink és szomszédjaink megérthetik.

Ayn Newgant a Keresztény Adventista Egyház programozója.

Elmélkedésre

1. Mitől féltek legjobban, amikor azoknak kell bizonyosságot tennetek, akikkel kevés közös vonásokat van?
2. Barátkoztok-e olyanokkal, akikhez kevés vallási vagy kulturális hasonlóság fűz benneteket? Írjátok körül a barátságokat!
3. Honnan tudjátok, mikor kell „magasabb szintre lépni”, amikor valakinek Krisztusról igyekeztek beszélni?

3. missziószombat, 2018. december 1.

SZOLGÁLATRA MEGMENTVE

Olvasd fel a Bibliából: Márk evangéliuma 5,1-8.18.19.

Éppen megvirradt a Galileai-tavon, amikor Jézus és a tanítványai, a nyílt tengeren töltött, viharos éjszaka után végre kikötöttek. Az

éppen felbukkanó nap fénye, úgy hullt a víz és a föld felszínére, mint a békére áldott üdvözlete. Amint kiléptek a partra, Krisztus és a tanítványai elé az éjszaka folyamán átélt viharból is szörnyűbb jelenet tárult. A sírok közötti rejtékhelyükről, két őrjüngős oly eszeveszetten csapott le rájuk, mintha darabokra akarná tépni őket. Még rajtuk voltak a láncok, amelyekkel megkötözték őket, és amit széttépvé elmenekültek. Testük véres, sebhelyes volt; hosszú, kócos hajuk alól ijesztő tekintettel néztek rájuk. Úgy tűnt, hogy semmi emberi nem maradt bennük. Inkább vadállatokra, semmint emberekre hasonlítottak.

Amint meglátták az őrjüngőket, a rémült tanítványok és a velük levő követők, menekülni kezdtek; ám amikor észrevették, hogy Jézus nincs velük, visszafordultak, hogy lássák, mit fog tenni. Ő nyugodtan állt ott, ahol hagyták. Ő, aki nem egyszer lecsendesítette a bőszi vihart; Ő, aki már annyiszor szembeszállt a sáttánnal és mindig legyőzte, e szerencsétlen embereket megszállt démonoktól sem hátrált meg. Habzó szájjal, fogaikat csikorgatva közeledtek Jézushoz, de miután kinyújtotta a tengeren tomboló vihart lecsendesítő kezét, a démonoktól megszállt emberek nem tudtak a közelébe jutni. Dühös tehetetlenséggel álltak előtte.

Krisztus, isteni tekintéllyel parancsolta meg a tisztátalan lelkeknek, hogy hagyják el ezt a két embert. A két szerencsétlen rájött, hogy közel van az, aki meg tudja őket szabadítani a démonoktól. Kegyelemért könyörögve estek Jézus lábaihoz, de szájukat megnyitva, a démonok kiáltottak belőlük: „Mi közünk te veled Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?” (Mát 8,29)

A gonosz lelkeknek el kellett hagyniuk a két férfit. A néhány pillanattal korábban még oly szerencsétlen emberek csodálatos változást éltek át. Elméjük megnyílt, szemük értelmesen felcsillant. A démonikusan eltorzult arcvonásaik kisimultak, a rövidebb ezelőtt még véres kezük megnyugodott, és hangosan dicsőítették és magasztalták az Istent.

Ám ezek - az emberekből kiutasított - démonok belementek a disznónyájba, és tönkretették azt. A disznónyáj tulajdonosai sietve újságolták a hírt a faluban, mire az egész falu kicsődült a partra. A két - nemrég még megszállott - férfi, akiktől az egész környék rettegett, most tisztességesen felöltözve és teljesen az eszénél, nyugodtan ült Jézus lábainál, hallgatva a tanítását, dicsőítve a szabadító Istent. E csodálatos jelenetet szemlélő emberek azonban nem voltak elragadtatva. A sertések

pusztulásának nagyobb jelentőséget tulajdonítottak, mint e két ember szabadulásának a sátán kezéből. Félelmükben kérlelni kezdték Őt, hogy távozzék a határukból. Ő meg is tette; hajóra szállva átkelt a túlsó partra.

De mennyire másként érzett e két meggyógyított ember! Állandóan a Szabadító közelében akart maradni. Az Ő közelében biztonságban voltak a démonoktól, amelyek annyira megkeserítették az életüket, és tönkretették legszebb éveiket. Jézus már felszállt a hajóra, de ők még mindig a nyomában voltak, letérdelve a lábaihoz kérték, hogy vele maradhassanak, és hallgathassák a tanítását. De Jézus megparancsolta nekik, hogy menjenek haza és meséljék el, mily nagy dolgot cselekedett velük az Úr.

Azt a feladatot bízta rájuk, hogy menjenek pogány hazájukba és beszéljenek a Jézustól kapott áldásokról. Nagy áldozat volt, megválni a Megmentőjüktől. Sok nehézség várt rájuk a pogány honfitársaikkal való kapcsolatuk újrafelvétele körül. A társadalomtól való elszigeteltségük miatt ez a feladat szinte elvégezhetetlenné tűnt a számukra, de amint Jézus elmagyarázta, hogy mi a kötelességük, készek voltak engedelmeskedni.

Jézusról azonban nem csak a családtagjaiknak és a szomszédjaiknak beszéltek, hanem a Tízváros egész vidékét bejárva hirdették Jézus megmentő erejét, elbeszélve, miként szabadította meg őket a démonoktól.

Habár a gadarénusok nem fogadták el Jézust, Ő azonban nem engedte át őket a maguk választotta sötétségnek. Amikor arra kérték Őt, hogy hagyja el a vidéküket, akkor nem hallgattak Jézus szavára, sőt, nem is tudták, hogy mit utasítottak el. Ezért azok által küldött nekik világosságot, akiknek a bizonyágtételét nem tudták nem meghallgatni.

A sertések megsemmisítésével a sátánnak az volt a célja, hogy elválassza az embereket a Szabadítótól, és megakadályozza az evangélium további terjedését a vidéken. Ellenben éppen ez az esemény kavarta fel a gadarénusok érzelmeit és vonta a figyelmét Krisztusra. És habár a Megmentő személyesen elhagyta ugyan a vidéket, a meggyógyított emberek továbbra is az Ő hatalmáról tettek bizonyágot. Akik a sötétség fejedelmének eszközei voltak, most a világosság közvetítőivé, Isten Fiának hírnökeivé váltak. Amikor Jézus egyszer ismét a Tízváros (Dekapolis) tartományba látogatott, tömegek gyűltek köréje, és három nap leforgása alatt ezrek hallgatták meg az üdvösség üzenetét.

A meggyógyított gadarai férfiak voltak az első misszionáriusok, akiket Jézus elküldött, hogy prédikáljanak az evangéliumról Dekapolis környékén. Csak nagyon rövid ideig részesültek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Egyetlen prédikációja sem jutott el a fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, mint a tanítványok, akik nap mint nap Jézussal voltak. De a saját személyükben hordozták annak bizonyosságát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit megismertek, amit ők maguk láttak, hallottak és éreztek, hiszen tanúi voltak Krisztus hatalmának. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek szívét megérintette Isten kegyelme. Urunk erre a tanúságtételre hív el bennünket, mert ennek hiányában a világ elpusztul.

Az Evangéliumot nem holt elméletként kell előadnunk, hanem olyan életerőként, amely megváltoztatja az életet. Isten azt akarja, hogy szolgálói tisztában legyenek azzal, hogy az emberek - kegyelmének köszönhetően - Krisztushoz hasonló jellemet építhetnek, és örülhetnek az Ő nagy szeretete biztonságának. Azt akarja, hogy tanúskodjunk erről a tényről, hogy nem lehet elégedett mindaddig, amíg mindenki, aki elfogadja az üdvösséget, nem lesz ismét biztonságban, és nem lesz tudatában annak a szent előnynek, hogy Isten fia és leánya lehet.

Még azokat is örömmel elfogadja, akik a leginkább megsértették Őt a tetteikkel. Amikor megbánják, a Szentlelkét adományozza nekik, elküldi őket a hitetlenek társaságába, hogy hirdessék kegyelmét. A leginkább megalázott emberek, akik még mindig a sátán eszközei, Krisztus erejével az igazság hírnökeivé válhatnak, akik majd elmennek és másoknak is elmondják, mily nagy dolgot cselekedett velük az Isten, és hogyan könyörült rajtuk.

A Megváltó az Ő drága életét adta, hogy megalapíthassa a közösséget, amely képes lesz szolgálni a szenvedőknek, a szomorúaknak, a megkísértetteknek. A hívők egy csoportja lehet szegény, iskolázatlan és ismeretlen, de Krisztus segítségével a közösségben, a hazai misszióban, sőt a külföldi országokban is elvégezheti azt a munkát, amelynek eredménye olyan messzire nyúló, mint maga az örökkévalóság.

(Ellen G. White írása alapján)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Vlado Havran

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2018

Istentiszteleti használatra